Адам Міцкевич

До матері-польки

Перекладач: Микола Лукаш

О Мати-Полько! Як у твого сина
В очах сіяє дар святий пророцтва,
Як появляє лагідна дитина
Поляків давніх горде благородство,

Як, занедбавши забавки пустії,
Він слухає співця старого думи
Про наших предків вікопомні дії,
Ясне чоло схиляючи у сумі,-

О Мати-Полько! Горе йому буде!
Молись за нього... Глянь, он Скорбна Мати:
Розкраяні мечами в неї груди,
Й тобі судилось муку цю прийняти.

Хай дійдуть згоди нації й держави,
На землю злине миру благостиня,
А твого сина жде борня без слави
І мученицька смерть — без воскресіння.

Пошли ж його скорішє в нетрі, в пущі,
Хай у печері скриється, то, може.
Приспить, сердешний, думи невсипущі,
З отруйним гадом поділивши ложе.

Там стане він байдужим і холодним,
Навчиться, як безодня, німувати,

Труїть нечутно випаром болотним,
Слизьким вужем покірно плазувати.

Спаситель наш, в невинності дитинній,
Голубив хрест і був на нім розп'ятий...
О Мати-Полько! Й ти подбай ще нині
Про іграшки підхожі для хлоп'яти.

Окуй у пута змалку бідолаху,
Впряжи його у тачку із землею,
Щоб він не блід, ступаючи на плаху,
Щоб він не червонів перед петлею.

Не піде син із рицарством до бою,
Щоб водрузить хреста в Єрусалимі,
Не скропить волі кровію живою,
Як воїни свободи невтолимі.

Шпиг викличе його на поєдинок,
На прю з ним стане царський суд неправий,
А бойовищем буде в них застінок,
А переможцем вийде кат кривавий.

А пам'ятником буде надмогильним
Там шибениця, чорна потороча,
А славою — хіба сльоза жіноча
Та тихе слово в краю підневільнім.